

[Gunhild Due.]

steren vil komme med nye impulser på lovområdet. Og dertil kan jeg tilsige overordentlig interesse og velvilje.

Man kunne måske også sige til de folk, som har gode ideer, at det er nu, man skal give disse ideer videre til ministeren, så det ikke kun bliver bagben, der marcherer inde på ministeriets kontor. Jeg håber, det vil lykkes at føre en sådan kulturpolitik, at det kan vise sig, at omtalte bagben bliver til positive forben, og jeg tror på, at det kan lade sig gøre. Det er klart, at man må tænke sig om, men alligevel ikke alt for længe, det beder jeg om. Det skulle nødigt gå sådan, at eftertankens gustne farve dræber beslutningens friske rødme, og den fuldkomne lov kan vi jo alligevel ikke lave.

Jeg håber, det er lykkedes mig at holde benene nogenlunde på jorden med dette, og jeg skal så til slut bare tilsige ministeren mine allerbedste ønsker for ministerens farefulde færd fremover.

K. Helveg Petersen: Også jeg vil gerne takke ministeren for den redegørelse, vi fik, og jeg føler trang til også at takke den anden kvindelige deltager i debatten, så langt som vi er kommet nu, fru Gunhild Due, for det indlæg, vi just har fået.

Kulturministeren karakteriserede i sin tale i går redegørelsen ved at sige, at det drejede sig om visse kulturpolitiske problemer, og derved foretog ministeren en indskrænkning i rækken af de spørgsmål, som blev lagt frem til debat, og som ministeren mente det var rimeligt at bringe frem på dette tidspunkt.

Men der er mange problemer, som vi med god grund burde tage op i en bred diskussion om kulturudviklingen. Lad mig bare nævne spørgsmålet om radio og fjernsyn, og lad mig minde om den helt indgribende, helt dominerende indflydelse på kulturudviklingen, disse medier har. Det er næsten ikke muligt at tale om landets kultursituation, uden at vi fordyber os netop i disse spørgsmål, og jeg går ud fra, at der senere — sådan som det jo skete sidste år — vil blive givet en redegørelse for problemer omkring radio og fjernsyn, så der kan føres en særlig debat om disse medier.

Ministeren kom heller ikke ind på den centrale betydning, som uddannelsesinstitutionerne har for kulturudviklingen. Det er ingen bebrejdelse, men jeg ønsker at nævne det; med det udgangspunkt, jeg har, er det naturligt, at jeg bringer det frem. I virkeligheden har uddannelsesinstitutionerne jo en helt afgørende betydning for de linjer, ad hvilke kulturudviklingen finder sted. Når vi diskuterer uddannelser, træffer vi jo jævnlig på det argument, at uddannelse lønner sig, fører til øget produktivitet, gør, at vi bedre kan klare os i konkurrencen; og det er naturligvis væsentligt, at vi på den måde sikrer den økonomiske vækst, og at vi gør det muligt for det offentlige at leve op til de mange og store krav, der stilles. Men vi skal jo nok være varsomme med at føre argumentet for stærkt frem; vi skal nok oftere spørge om, hvordan den enkelte bedst kan udvikle sine menneskelige forudsætninger; det må jo dog være det overordnede mål for vor opdragelse og kulturdebat. Og hvis vi vil virkeliggøre det mål, at den enkelte kan realisere sine menneskelige forudsætninger, så må der ske væsentlige forandringer inden for vore uddannelser, for det hjælper ikke meget, at vi opfører kulturcentre eller skaber andre ydre rammer eller yder støtte til kunstnerne, for det kan alt sammen let blive noget formelt.

Vi må være klar over, at vi jo her beskæftiger os med rammerne om tingene. Hvis vi igennem vore uddannelser kan hjælpe med til at udvikle levende, aktive, vågne, åbne mennesker, der selv vil være med til at skabe og sætte i gang, så vil det betyde meget for det, vi her taler om. Der er i øjeblikket meget i gang inden for folkeskolen, der ser lovende ud; jeg skal ikke her fordybe mig i det, men blot minde om f. eks. den udvikling, der er i gang inden for formningen, minde om, at man lægger vægt på, at børnene og de unge vænnes til at ræsonnere, vurdere, se kritisk på tingene. Jeg er da helt sikker på, at det vil have betydning for den vurdering, man anlægger over for kunst, om disse forudsætninger bliver udviklet. Hvis vi kan hjælpe børnene til at bevare den opdagelseslyst og aktivitetstrang, som de er i besiddelse af, når de møder ved skoleporten den første dag de skal i skole, så vil der være skabt forudsætninger for en rigere kulturel udvikling, og den skal nok bane sig vej, hvis disse